

synsudsendelse, der var i tirsdags, i rigt mål bekræftede, at det gør der faktisk i det danske samfund – at de borgere, der sidder inde med oplysninger, der kan belyse sagen enten i den ene retning eller i den anden retning, så i givet fald skal kunne vidne under ansvarspligt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan så forstå, at hr. Klaus Hækkerup er uenig med indenrigsministerens totale afvisning, dengang debatten kom frem ganske klart i begyndelsen af oktober. Da lagde indenrigsministeren ud med at sige, at det bestemt ikke var tanken, at den almindelige nabo skal kunne indkaldes som vidne med den pligt, der ligger til at undersøge, hvad det egentlig er, man ved, og med den konsekvens at man får et bødeansvar.

Er det det samfund, Socialdemokratiet ønsker? Skal vi overvåge hinanden? Og hvad er så forskellen i virkeligheden på dét samfund og så det samfund, som jeg har indtryk af, at vi alle sammen er glade for forsvandt, da DDR forsvandt?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Nej, vi skal ikke overvåge hinanden, og det ligger der heller ikke i lovforslaget. Her ligger der kun en pligt til at videregive de oplysninger, man på den ene eller den anden måde måtte være kommet i besiddelse af.

Men som jeg sagde i min ordførertale, så er det præcis her, hvor vi ønsker en nærmere belysning af de retlige forhold gennem den høring, vi har foreslået Kommunaludvalget at afholde. Og som jeg sagde i min ordførertale, så har vi ikke låst os fast på nuværende tidspunkt. Vi vil afvente, hvad der kommer af synspunkter for og imod under den høring, og herefter vil vi tage den endelige stillingtagen.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi behøver altså ikke nogen høring for at tage stilling til det problem, der netop har været diskuteret. Det er nemlig ikke et retligt problem. Det er en grundlæggende ideologisk sag om, hvordan man mener, forholdet mellem stat og borger skal være.

Og jeg har det som fru Anne Baastrup: Jeg er meget forundret, for jeg husker, at indenrigsministeren sagde, at paragraffen skulle pilles ud, eller sådan blev indenrigsministeren citeret i

pressen, så jeg havde egentlig ikke troet, jeg fik anledning til at føre skytset frem. Men da jeg nyder at føre skytset frem, så bliver jeg jo så nødt til at gøre det nu.

Og jeg er altså nødt til at sige, at § 10, stk. 3, efterlader ikke nogen tvivl. Der kan kommunen afkræve oplysninger af de borgere, som kommunen tror kender til sagen, og det er altså under strafansvar. Det vil altså sige, at det socialdemokratiske livssyn går ud på, at vi er forpligtede til at overvåge hinanden, og hvis ikke vi gør det, så bliver vi mistænkeliggjort gennem denne straffebestemmelse. Det er det, der står, og jeg kan godt sige med rene ord, at det vil vi selvfølgelig ikke være med til.

Og den eneste grund til, at vi ikke har ført det frem de to andre gange, lovforslaget har været til behandling, er jo, at vi fortsat har den opfattelse, at det her forslag diskuterer vi sådan set først i substansen, når vi er blevet enige om registerloven, for det lægger sig jo lidt i slipstrømmen, når vi er blevet enige om registerloven.

Men når denne diskussion er ført frem nu, så må jeg sige, at den paragraf skal ud, og det har givet anledning til, at vi i Venstre har stillet en helt generel forespørgsel. Nu vil vi have at vide: Hvad er det for et livssyn, denne regering bygger på? Skal vi have et fremtidigt overvågningssamfund som bag jerntæppet før 1989? Det vil vi i hvert fald ikke være med til.

Så det bliver nok det vigtigste slagsmål, for ellers må jeg sige, at jeg da deler den socialdemokratiske ordførers første bemærkning om, at vi skal have et højt registerbeskyttelsesniveau, men vi skal naturligvis også som samfund kunne beskytte os mod dem, der mere systematisk driver plat og fup og svindel på andre medborgeres og skatteborgeres regning. Problemet er: Hvad skal midlerne være? Hvordan skal retssikkerheden være? Og dér er det altså en helt forkert vej at kriminalisere naboer, der ikke vil udspionere andre.

Jeg forventer, at indenrigsministeren her i dag går på talerstolen og gentager, hvad indenrigsministeren er blevet citeret for i dagspressen, så vi kan få den sag af vejen. Det var jo uhyggeligt at høre den tankegang, der også er blandt embedsmænd. Den embedsmand, der udtalte sig, som åbenbart har formuleret det, kunne jo heller ikke se, der var noget problem. Han mente jo i sit hjertes inderste, at sådan et samfund skulle vi have. Og nu må vi altså have indenrigsministerens ord i dag, og så vender vi